

Wanneer je moe bent,
de wereld even te zwaar lijkt,
in je hoofd kruipt,
en niet meer vanuit je hart kijkt.

Je door moet,
omdat het leven doorgaat,
jezelf voorbij loopt,
omdat je altijd maar klaarstaat.

Je rust wilt,
even zou willen slapen,
je gaat maar door,
weet jezelf altijd bij elkaar te rapen.

Jouw hart schreeuwt,
maar je bent al verdoofd,
geen rust,
nog zoveel aan je hoofd.

Het leven gaat door,
even rusten doet je goed,
er is geen tijd,
maar nog zoveel dat je doen moet.

Een vergadering met jezelf,
met jou als grootste agendapunt,
verandering aanbrengen,
en wat jij daar zelf aan doen kunt.

Een bespreking,
vol doelen en diepgang,
om te groeien,
en alles in jouw eigen belang.

Actiepunten,
waar jij zichtbaar aan werkt,
processen verbeteren,
zodat jij jouw groei versterkt.

Behaalde doelen,
afvinken als zijnde voldaan,
loslaten,
en op het volgende punt doorgaan.

Net zo lang nodig,
tot jij de processen meester bent,
en een volgende vergadering,
zonder problemen kan worden uitgepland.

Je weet het wel,
alleen je durft het niet,
wat het beste voor jou is,
ligt bij jou in het verschiet.

Het voelt niet goed,
maar angst beheerst jou,
dat ben je gewend,
dus blijf je dat trouw.

Excuses aanhouden,
en met de vinger blijven wijzen,
werkt niet helend,
en zullen jou geen dienst bewijzen.

Je zult moeten vergeven,
loslaten wat er is gebeurd,
jezelf beter gunnen,
wat jouw leven weer kleurt.

Elke dag heb je keuzes,
op te krabbelen uit dat gat,
laat oude gewoontes los,
door te kiezen voor een ander pad.